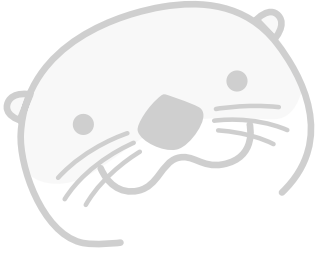

คำนำสำนักพิมพ์

หลังเศรษฐกิจยุคทุนนิยมล่มสลาย ระบบใหม่ก็เข้ามาแทนที่พร้อมกับ
ชนชั้นทั้งสามที่ถือกำเนิด นาย...ไท...และทาส ธรรมชาติคัดสรรให้ผู้ที่
แข็งแกร่งอยู่เหนือผู้ที่อ่อนแอกว่าอย่างนั้นหรือ แล้วถ้าทาสอย่างทวิช
อยากเป็นไทจะต้องทำอะไร มีวิธีไหนที่จะได้อิสระโดยไม่พิการหรือตาย
คุณทำอย่างไรเวหาเท่านั้นที่จะให้คำตอบทวิชได้

Rose
PUBLISHING

ธันวาคม 2561

Prologue

หลังเศษฐกิจ ยุคทุนนิยมล่มสลาย ระบบใหม่ก็เข้ามาแทนที่พร้อมกับชนชั้นทั้งสามที่ถือกำเนิด

นาย...ไท...และทาส

ระบบการปกครองที่ผู้แข็งแกร่งเท่านั้นถึงจะอยู่รอดในสังคมอันโหดร้าย

ธรรมชาติคัดสรรให้ผู้ที่แข็งแกร่งอยู่เหนือผู้ที่อ่อนแอกว่าอย่างนั้นหรือ

คนพวกนั้นก็คือพวกชนชั้น “นาย” อย่างไรละ พวกที่แข็งแกร่งรอรลงมา ถึงจะไม่มีอำนาจอยู่ในมือ แต่สามารถดูแลตัวเองได้ พวกนั้นจึงเป็น “ไท” แต่สำหรับ “ทวิซ” ที่ได้รับมรดกตกทอดมาจากบิดามารดา เขาคิดว่าตัวเองเป็นผู้อ่อนแอ

ไม่สิ...ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่คิด คนอื่น ๆ ก็คิด เพราะชนชั้นของเขาบ่งบอกความอ่อนแอและล้มเหลวของต้นตระกูลตนเองอย่างชัดเจน

“ทาส”...

ทวิซผูกติดกับคำนี้มาตั้งแต่ที่เขายังไม่ออกจากครรภ์ของมารดาด้วยซ้ำ ทาส...ไม่สามารถอยู่ด้วยตัวเองได้

ทาส...จำต้องมีนายและเข้าสังกัดเพื่อให้ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าปกป้อง หากไม่มีนายแล้ว ทาสก็ไม่ต่างอะไรจากเศษขยะ ถูกทำร้ายหรือตายไป

สักคนก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร เพราะชีวิตมีค่าน้อยยิ่งกว่าตัวเบี้ย¹ที่ค่าต่ำที่สุดเสียอีก

เขาถูกจำหน่ายเข้าสังกัดนายหลายต่อหลายคน การพลัดพรากจากครอบครัวไม่จบไม่สิ้น ทำเอาเขาลืมไปแล้วว่าพ่อแม่ของตนหน้าตาเป็นอย่างไร มีชีวิตอยู่หรือไม่ เขาไม่รู้ทั้งนั้น แต่นั่นก็ไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เมื่อทาสอย่างเขาต้องมีลมหายใจอยู่เพื่อภักดีกับนาย

ทว่า...มันจะไม่ใช่เมื่อเขาอายุครบยี่สิบปี

เป็นเกณฑ์อายุที่ทาสอย่างเขาจะขออนุญาตปลดแอกจากความเป็นทาสเพื่อเป็นไทได้

หากแต่ตอนนี้ ทวิชมีอายุเพียงสิบเก้า เขาต้องรออีกหนึ่งปีเพื่อให้ถึงวันนั้น

“เฮ้ ว่าไง ไฉ่วิช มึงอยากได้อะไรเป็นของขวัญวันเกิด รีบบอกไป คุณเขาจะได้เอาไปบอกคุณท่าน”

คุณท่าน...คือสรรพนามเรียกแทนตัวผู้เป็นนายของทาสทุกชีวิตที่หนึ่งอยู่ตรงนี้ รวมถึงพวกไท่ที่มาทำงานให้ด้วย ทวิชเหลือบไปมองหน้าชายหนุ่มในชุดสูททางด้านหลัง รอให้หัวหน้าทาสจดของขวัญวันเกิดของทาสที่เกิดในเดือนนี้อย่างเจียบเจียบ โดยปกติแล้วไม่มีนายคนไหนหรอกที่จะมอบของขวัญวันเกิดให้ทาสอย่างนี้ พวกเขาถือคติว่าพวกทาสคือชนชั้นล่างที่ไม่ควรลงไปเกลือกกลั้วหรือใส่ใจ เว้นเสียก็แต่ทาสในสังกัด “จันทรวนิรันดร์” ที่มีธรรมเนียมนี้มาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษ

ทาสทุกคนมีความสำคัญ เป็นแรงงาน เป็นแขนเป็นขา อีกนัยหนึ่ง การมอบของขวัญให้เช่นนี้ก็ถือการซื้อใจเพื่อให้ทาสยอมภักดี ไม่อาจหาญขอปลดแอกตัวเองเป็นไท

ทวิชยังคงนึกไม่ออกว่าอยากได้อะไรเป็นพิเศษในวันเกิดตัวเอง เขานั่งนิ่ง เม้มริมฝีปากขบคิดกระทั่งหัวหน้าทาสร้องถามอีกครั้ง

“มึงจะบอกได้หรือยัง หรือของที่มึงอยากได้มีมากจนคิดไม่ตกวะ”

¹ เป็นชนบัตร์สมมติในนิยายเรื่องนี้

บรรดาทาสที่มีวันเกิดในเดือนนี้หัวเราะกันขรม แต่ทวิชไม่ได้อยากได้
สิ่งของมีค่าใดๆเลย จึงทำให้เขาเงิบงันอยู่อย่างนี้ เพราะของที่มีค่าสำหรับ
เขาตอนนี้ก็คือ...

“จะบอกไม่บอก ถ้าไม่บอก ภูเขาใบรายชื่อไปให้เขาแล้วนะ”

“คือผม...”

ทวิชหมายจะบอกส่งเดชไปให้เรื่องมันจบๆ แต่ยังไม่ทันที่จะได้
พูดต่อ ก็มีเสียงร้องโอดโอยดังขึ้นจากไม้ไกล เมื่อหันไปก็พบว่าเสียง
จากชายหนุ่มคนหนึ่งที่ถูกพวกโกลาออกมาจากทางด้านหลังของอาคาร
ที่เรียกว่า “สังเวียน”

ร่างที่โซกชุ่มไปด้วยเลือดสีแดงฉาน ใบหน้าบวมปูดและแขนขาที่
บิดเบี้ยวผิดรูป ทำให้บรรดาทาสที่เห็นภาพนั้นพากันกลืนน้ำลายลงคออย่าง
ยากลำบาก ด้วยรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับทาสคนนั้นคืออะไร

ทาสคนนั้น...ขอปลดแอกตัวเองเป็นไท

การขอปลดแอกแม้จะทำได้เมื่ออายุครบยี่สิบปี แต่ก็เชื่อว่าทำได้
โดยง่าย เพราะพวกนายทั้งหลายถือว่า การขอปลดแอกคือการภกฏ

...ภกฏย่อมต้องถูกลงโทษ

หากแต่ไม่ใช่การลงโทษด้วยการทำร้ายร่างกายอย่างทารุณ แต่เป็น
การบีบบังคับให้ทาสต้องใช้ชีวิตของตัวเองแลกกับอิสระที่โหยหา ทั้งหมด
นั้นก็เพื่อทำให้พวกทาสไม่กล้าที่จะคิดตีตัวจากไป ซึ่งแน่นอนว่าเหล่าทาส
ที่นั่งหน้าสลอนอยู่ตรงนี้ไม่มีใครสักคนที่จะกล้าจะเอ่ยปากขอปลดแอก
มิหน้าซึ้งยังพากันบริภาษทาสผู้นำสงสารคนนั้นอย่างพร้อมเพรียงอีกด้วย

“อยู่ในสังกัดดีอยู่แล้วแท้ๆ หาเรื่องใส่ตัว คงจะไม่ไหวละสิ”

“ก็แน่ละ ใครมันจะไปไหว นักสู้พวกนั้นไม่ใช่ทาสเหมือนพวกเรา
เป็นพวกที่ถูกตีทามาเพื่อคุมทาส ไม่ตายก็บุญหัวแล้ว”

“แต่มันก็สมควรตาย ตายให้กับความโง่ของมันนั่นแหละ แต่
คุณท่านคงไม่ปล่อยให้มันตายหรอก พามันไปรักษาอยู่ดี เนี่ย มีนาย
ที่โหนบ่างที่แสนดีเหมือนสังกัดนี้ อยู่ดีไม่ว่าดี เจ็บปางตายแบบนี้ก็
สมน้ำหน้ามันแล้ว”

ต่างคนต่างกันด่า ทวิชกัมหน้าลง ครุ่นคิดอะไรบางอย่างด้วยความ
เงียบงัน

การเป็นไทต้องแลกด้วยชีวิต...

สิ่งนั้นทำให้เขาหวาดกลัวเสียจนสิ้นสะท้าน

แต่...กลิ่นของความอิสระมันช่างหอมหวานเหลือเกิน

ต่อให้ต้องหมดลมหายใจ ถึงอย่างนั้นทวิชก็ยังอยากได้มันมาอยู่
ในมือ เขาคิดวทวนอยู่แต่เรื่องนี้ ก่อนที่จะได้สติอีกครั้งเมื่อถูกหัวหน้าทาส
ถามอีกครั้ง

“ว่าไง ตกงคิดได้หรือยังว่ามึงอยากได้อะไรเป็นของขวัญวันเกิด”

ทวิชคิดว่าเขานึกออกแล้ว

“ผม...” พุดพลางสุดหายใจเข้าปอดลึก ก่อนจะบอกออกมาด้วย
น้ำเสียงหนักแน่น “ผมอยากขอปลดแอกตัวเองจากการเป็นทาสครับ”

Chapter 1

ของขวัญวันเกิดในคืนดวงจันทร์เต็มดวง

คำพูดที่ไม่คาดคิด ซึ่งหลุดออกจากปากเด็กหนุ่มเรียกทุกสายตาให้หันไปมองในทันที ไม่เว้นแม้แต่ไท่ที่รับคำสั่งให้มาถามเรื่องของขวัญวันเกิด

เมื่อครู่...เด็กนั่นพูดว่าอยากขอปลดแอกตัวเองจากการเป็นทาสอย่างนั้นหรือ

ใช่...ไม่ผิดแน่ เด็กหนุ่มพูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่มีใครแน่ใจนัก เพราะทวิชไม่ใช่ทาสที่กระด้างกระเดื่อง ออกจะว่านอนสอนง่ายด้วยซ้ำ สิ่งให้ทำอะไรก็ตามอย่างไม่มีบายเบี่ยง อีกทั้งยังรูปร่างผอมบาง ทำให้ถูกทาสด้วยกันรังเกาเอเปรียบอยู่รำไป

แต่...จู่ๆก็มาประกาศกร้าวว่าอยากจะปลดแอกตัวเองจากการเป็นทาส เมื่อคืนนั้นนอนน้อยจนหัวสมองเบลอไปหมดแล้วหรือยังกันนะ!

“เมื่อก็มึงพูดว่าอะไรนะ”

แม้แต่หัวหน้าทาสยังไม่เชื่อหูตัวเองเลยว่าเด็กหนุ่มพูดอะไร ทวิชซึ่งถูกทุกสายตาดูดันอ้าๆ อึ้งๆ อยู่ครู่หนึ่ง ลังเลว่าจะพูดออกไปอีกครั้งดีหรือไม่ ก่อนจะต้องสะดุ้งเฮือกเมื่อถูกตวาด

“กูถามว่ามึงพูดอะไร!”

“ผม...ผม...”

ทวิชตัวลั่นงันงก ขณะที่สีหน้าของหัวหน้าทาสแลดูเกรี้ยวกราด

ไม่โกรธสิแปลก ทวิซเป็นทาสไต่ความดูแลของเขา จู่ๆก็มาพูดเรื่องขอปลดแอก ให้อพวกทาสกบฏพวกนี้ ถ้าเกิดคิดทำอะไรบ้าๆขึ้นมา เขาเนี่ยจะจับปลัดจับผลูช่วยไปด้วย

แต่ยังไม่ทันที่ทวิซจะได้พูดซ้ำและยังไม่ทันที่ความเดือดดาลของหัวหน้าทาสจะได้ทวีไปมากกว่านี้ ไทที่ได้รับคำสั่งจากนายมาก็เดินเข้ามาแทรกกลาง ก่อนพยักหน้าเป็นเชิงว่าให้หัวหน้าทาสหลบไป

“แต่ คุณธาม...”

“ไม่เป็นไร ฉันจัดการเอง”

“คุณธาม” หรือ “ธาม” เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นคนชนชั้นไทและเป็นลูกน้องคนสนิทของนายแห่งสังกัดจันทรานิรันดร์ อายุอาณามไล่เลี่ยกับนายใหญ่ เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเด็ก เมื่อเรียนจบก็มาทำงานด้วย พุดง่าย ๆ ก็คือ นอกจากเพื่อนแล้วยังเป็นมือขวา และที่เขาอยู่นอยู่ตรงนี้ก็เพื่อทำหน้าที่ตามคำสั่งนั่นละ

“นายอยากปลดแอกหรือ”

เป็นคำถามแรกที่หลุดออกจากปากของชายหนุ่ม ทวิซพยักหน้ารับ ทั้งที่ยังก้มหน้า ธามระบายลมหายใจ เขาไม่รู้จักเด็กคนนี้เป็นใครส่วนตัว เคยเห็นหน้าค่าตาบ้างเป็นบางครั้ง แต่เขากลับจำเจ้าของใบหน้านี้ได้แม่นยำ ทั้งที่ทาสในคฤหาสน์ของจันทรานิรันดร์มีหลายร้อยคนก็ตาม นั่นก็เพราะทวิซเป็นทาสที่หน้าตาผิวพรรณดีกว่าทาสคนอื่นๆ ธามเคยเห็นทาสในสังกัดนี้มากมายหลายหมื่นชีวิต ไม่ว่าจะเขตพื้นที่ไหน ก็ไม่มีใครเลยที่เหมือนกับคนตรงหน้า

เป็นคนหน้าตาดี แล้วยังดูเป็นคนหัวอ่อน ท่าทางเชื่องๆไม่ลุคนอย่างนี้ ใครจะไปคิดว่าจะกล้าพูดอะไรบ้าๆออกมา

“ปีนี้นายอายุเท่าไร”

พอถูกถาม ทวิซก็เอ่ยเสียงแผ่ว

“สิบเก้าครับ”

เท่านั้นธามก็ขมวดคิ้ว “อายุยังไม่ถึงเกณฑ์ มาขออะไรบ้าๆอย่างนี้ทำไม ไม่รู้หรือว่าการขอปลดแอกจะต้องมีอายุยี่สิบขึ้นไป”

เรื่องนี้ทวิชู้ แต่ที่เขาพูดนะ ก็เพราะ...

“ผมก็แค่อยากขอให้คุณท่านรับปากว่าพอผมอายุถึงเกณฑ์ คุณท่านจะอนุญาตให้ผมขอปลดแอกตัวเองนะครับ”

มองก็รู้เลยว่าที่แท้เด็กหนุ่มก็เป็นห่วงว่าจะไม่ได้รับอนุญาต แต่ถึงอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องโง่ๆอยู่ดี ธารมสายหน้าพรืด แล้วว่าออกมาแทบจะในทันใด

“เปลี่ยนใจซะ ขอของขวัญอย่างอื่น อย่าขอเรื่องไร้สาระ”

ทวิชเหลือบมองหน้าคนพูด

เรื่องไร้สาระอย่างนั้นแหละ เขาอยากได้อิสระ อยากเป็นเจ้าของชีวิตของตัวเอง ไม่ตกอยู่ใต้คำสั่งของใคร อยากเป็นไทเหมือนธารม...มันไร้สาระอย่างนั้นแหละ

สำหรับทาสมันดูไร้สาระจริงอย่างที่ธารมว่า ทว่าเด็กหนุ่มก็ยังยืนยันหนักแน่น

“แต่ผมอยากจะทำเรื่องนี่จริงๆครับ”

“คิดใหม่ ลองคิดดูให้ดีว่าเรามีอย่างอื่นที่อยากได้นอกจากนี้หรือเปล่า อย่าเสียเวลากับเรื่องแบบนี้”

ธารมพยายามโน้มน้าวให้เปลี่ยนใจ ทว่าทาสที่ใครต่อใครมองว่าหัวอ่อนกลับสายหน้าอีกครั้ง

“ผมอยากได้นี้ครับ”

“อยากได้อะไร”

“อิสระ”

ไม่มีใครพูดอะไรออกมาหลังจากนั้น แม้แต่ธารมเอง เขาไม่ได้เห็นใจหรือเอ็นดูทาสตรงหน้าหรอก ได้แต่มองอย่างเวทนามากกว่า

“เมื่อกี้ไม่เห็นหรือไงว่าจุดจบของทาสที่พยายามจะปลดแอกตัวเองเป็นยังไง”

ธารมว่า เขาหมายถึงชายหนุ่มที่ถูกห้ามร่างโซกเลือดออกมาจากสังเวียนเมื่อครู่นี้ ส่วนสังเวียน...มันคือการที่ทาสถูกส่งตัวขึ้นไปสู้กับนักสู้ที่พวกนายใช้เป็นเกมการพนันกับนายสังกัดอื่นๆ โดยมีสิ่งเดิมพันคือจำนวนของทาส

แต่เมื่อทาสขึ้นสังเวียน สิ่งที่ทาสใช้เติมพันทันนั้นก็คือชีวิต ขณะที่นายใช้อิสระของทาสเป็นตัวเบี้ยเติมพันทัน

การต่อสู้มีทั้งหมดสิบยก...กับนักสู้สิบคน

กติกามีเพียงอย่างเดียว...ทาสจะต้องชนะนักสู้ทั้งหมด ถ้าไม่ชนะบาดเจ็บสาหัสหรือตายไประหว่างการต่อสู้ก็จะถือว่าการเติมพันทันสิ้นสุดลงทันที

การปลดแอกตัวเองจากการเป็นทาสนั้นไม่ง่าย ไม่มีทาสคนไหนที่มีความเป็นอยู่ดีหลังจากการขอปลดแอก

ไม่ตาย...ก็พิการ ทุกสิ่งที่มีอยู่ในตอนนี้จะหายไปจากอุ้งมือทันทีหากไม่เจียมตน

ทั้งๆที่รู้ว่าตัวเองเป็นทาส และทาสก็ไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีนาย แต่ถึงอย่างนั้น ทวิชก็ยังอยากอยู่ด้วยตัวเอง อิสระมันชวนให้หลงใหลเกินกว่าเขาจะละทิ้งมันได้โดยง่าย

ทำไมนะหรือ

ก็เพราะชีวิตได้อ่านาจอของนายมันไม่ได้ดีสำหรับเขา ต่อให้ได้มาอยู่ในสังกัดจันทรานันดรที่ขึ้นชื่อว่าเป็นนายที่ใจดีหลังจากถูกจำหน่ายเป็นเติมพันทัน เป็นทาสของนายหลายต่อหลายคน เขาก็ยังไม่ไว้ใจนายของที่นี่

ที่ผ่านมากับนายคนก่อนๆ เขาถูกกระทำไม่ต่างจากสัตว์ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเขา รอยแผลเป็นบนตัว ความเจ็บช้ำทางจิตใจ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ทำให้เขาไว้ใจคนที่ได้ชื่อว่าเป็นนายไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

ถ้าต้องยอมเป็นทาสต่อไป แล้วเมื่อไหร่กันเขาถึงจะอยู่อย่างไม่หวาดระแวงได้สักที

ทวิชเงิบไปครู่ใหญ่ ทำเอาคนตรงหน้าต้องถอนหายใจออกมาอีกครั้ง “เลิกคิดชะเถอะเรื่องนี้ละ ขอในสิ่งที่เป็นไปได้ ถ้ายังอยากมีลมหายใจอยู่”

พุดจบก็หมายจะหันหลังกลับไป แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเด็กหนุ่มไม่ยอมเลิกวาง่ายๆ

“แต่ผมอยากจะขอเรื่องนี้จริงๆ นะครับ”

ตามหันมามอง ไม่เข้าใจว่าทำไมเด็กหนุ่มถึงได้ตื่นัก ขณะที่ทวิชยกมือขึ้นพนมที่หน้าอก

“ขออโละงครับ คุณตาม ช่วยไปบอกคุณท่านที่ว่าของขวัญวันเกิดปีนี้ผมขอแค่ให้คุณท่านรับปากว่าปีหน้าจะให้ผมปลดแอก เท่านั้นผมก็ไม่ต้องการอะไรแล้ว”

ไม่เจียมตัว...

ตามอยากจะพูดคำนี้สัก แต่เพื่อไม่ให้เรื่องยืดเยื้อ เขาจึงตัดรำคาญด้วยการรับปากไป

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้นั้นจะบอกให้”

สิ้นเสียง รอยยิ้มก็ผุดพรายขึ้นบนใบหน้าเด็กหนุ่มพร้อมกับเสียงที่ตั้งขึ้นมา

“ขอบคุณมากครับ”

เด็กหนุ่มกลับเข้าไปนั่งร่วมกับกลุ่มทาสแล้ว ตามสูดหายใจเข้าปอดด้วยความระอา ก่อนจะเดินจากไป

ขอให้นายรับปากว่าจะให้ปลดแอกเมื่ออายุครบเกณฑ์อย่างนั้นหรือ ดูท่าแล้วคงจะอยากมีอายุแค่นี้สืบเท่านั้นละมัง...

ของขวัญวันเกิดจากคุณท่าน...

ทวิชทอดสายตามองกล่องของขวัญที่เป็นเพียงกล่องกระดาษสีพื้นด้วยความผิดหวัง หลังจากถูกหัวหน้าทาสเรียกไปรับแล้วเปิดมันออกมาเขาก็พบว่าสิ่งที่เขาได้เป็นของขวัญวันเกิดคือเสื้อตัวใหม่ ไม่ใช่คำมั่นว่าจะให้เขาได้ปลดแอกเมื่ออายุครบเกณฑ์อย่างที่หวังไว้

ตามโกหกเขา โกหกว่าจะไปบอกให้ แต่จริงๆแล้วคำขอของเขาไม่ได้ถูกเขียนลงในรายงานเลยแม้แต่คำเดียว

เสื้อตัวใหม่...ไม่ต้องเดาก็รู้เลยว่าต้องเป็นตามที่บอกให้หัวหน้าทาสเขียนลงไปแน่

ทวิชวางเสื้อลงบนพูกอนมอซอของตัวเอง สีหน้าและดวงตาฉายแววผิดหวังออกมาอย่างไม่ปกปิด ทำเอาหัวหน้าทาสที่เป็นคนมอบกล่องของขวัญ

ให้เมื่อครุ่นนี้หัวเราะร่วน

“ได้เสียก็ดีแล้ว ไอ้วิช”

“แต่ผมไม่อยากได้เสีย”

ทวิชยังคงตอบไปตามความจริง ทำให้เขาถูกตบเข้าที่ข้างศีรษะไม่แรงนัก

“ทาสอย่างมึงมีสิทธิ์เลือกด้วยหรือวะ อย่าเรื่องมาก”

ทวิชลูบศีรษะตัวเองบ่อยๆ ไบหน้าเหยเกเล็กน้อยด้วยรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมา ขณะที่อีกฝ่ายเท้าสะเอวแล้วว่า

“กูไม่เข้าใจมึงเลยจะทำไมจะต้องเอาชีวิตตัวเองไปแลกกับอะไรโง่ๆ ด้วย มึงก็เห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าไอ้โง่นั้นมันเป็นยังไง โน่น ป่านนี้ยังนอนพะงาบๆ หยอดน้ำข้าวต้มไม่ได้สติอยู่เลย ดินะที่มันเป็นทาสในสังกัดนี้ ถ้าเป็นสังกัดอื่น นายเขาทิ้งให้ตายเป็นหมาข้างถนนแล้ว”

เรื่องนั้นก็จริงอยู่ แต่ทวิชก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงความอิสระที่ตัวเองโยยหาหน้าตา ถึงเขาจะโง่ที่ไม่รู้จักพอใจในสิ่งที่ตัวเองมี ทว่าก็ไม่ได้โง่ถึงขนาดที่จะไม่รู้ว่าจะไม่ควรพูดอะไรออกไปหลังจากนี้ เพราะไม่อย่างนั้นเขาคงต้องถูกหัวหน้าทาสตบอีกแน่

“เลิกคิดฟุ้งซ่านซะ แล้วมาช่วยกูเตรียมข้าวของ คืนพรุ่งนี้คุณท่านจะจัดงานเลี้ยง อย่ามัวซี้เกียจ”

ทวิชลุกขึ้นตามคำสั่ง เขาเตรียมจะไปช่วยทาสผู้ชายคนอื่นๆ ยกโต๊ะเก้าอี้ไปจัดในห้องบอลรูมของคฤหาสน์ ทว่ายังไม่ทันจะได้เดินออกจากเรือนนอนทาส หัวหน้าทาสก็มาขวางเขาไว้ ก่อนกดเสียงต่ำพูดให้ได้ยินเพียงสองคน

“แล้วก็อย่าคิดทำเรื่องวุ่นวายเป็นอันขาด ไม่งั้นอย่าหาว่ากูไม่เตือน”

ที่พูดอย่างนี้เพราะระแวงว่าทวิชจะทำอะไรที่ไม่คาดคิดละสินะ ก็แน่ละขนาดของขวัญที่ร้องขอยังเป็นสิ่งที่ไม่มีใครคาดคิดเลย ถูกปฏิเสธอย่างนี้ถ้าเกิดคิดทำอะไรบ้าๆ ขึ้นมา เดี่ยวจะพากันชวยไปทั้งบาง

“เข้าใจไหม”

ถูกย้ำถามมาอีกที ทวิชก็พยักหน้าหงิกหงัก ก่อนที่หัวหน้าทาส

จะเดินออกไป ปล่อยให้เด็กหนุ่มก้าวตามหลัง

ทำเรื่องวุ่นวายหรือ

เขาไม่ทำหรอก เพราะที่เขาจะทำนะ...คือขอของขวัญชิ้นใหม่ก็เท่านั้น

เอง

เขาไม่อยากจะเสียตัวใหม่ ไม่อยากได้สิ่งของมีค่าอะไรทั้งนั้น เขาขอแค่โอกาส...

...โอกาสที่จะได้รับอิสระ

เพียงเท่านั้น ชีวิตเขาก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

การได้ไปช่วยจัดโต๊ะเก้าอี้ที่ห้องบอลรูมในคฤหาสน์ เป็นโอกาสให้ทวิชได้สำรวจทางหนีที่ไล่และทางเข้าออกในคฤหาสน์แห่งนี้

ใช่...เขากำลังคิดถึงการประจันหน้ากับนายของเขาซึ่งๆหน้าเพื่อร้องขอในสิ่งที่เขาต้องการ

ไม่มีทาสคนไหนเคยทำแบบนี้ และมันก็ไม่ใช่เรื่องที่ทาสสมควรทำด้วย แต่เพื่อแลกกับโอกาสที่จะได้รับอิสระ ทวิชก็รู้สึกว่าเขาไม่มีอะไรที่จะต้องเสียอีกแล้ว ชีวิตอย่างนั้นหรือ ถ้าเขาตาย มันก็เท่ากับว่าได้รับอิสระเช่นกัน แต่ถ้าพิการ...อย่างน้อยก็ไม่ต้องรับคำสั่งใครละมัง

เป็นความคิดตื้นๆและโง่มาก ถึงอย่างนั้นทวิชก็ยังคงตั้งใจจะทำสิ่งนั้น โชคเป็นของเขาที่นายใหญ่แห่งสังกัดจันทรานีรันดร์มักจะมีจัดงานเลี้ยงที่คฤหาสน์ในคืนดวงจันทร์เต็มดวง

คืนดวงจันทร์เต็มดวงในวันพรุ่งนี้ตรงกับวันเกิดของทวิชเสียด้วย เขาเลยถือโอกาสคิดเข้าข้างตัวเองว่าเป็นการขอของขวัญวันเกิดจากนายก็แล้วกัน

หลังจากที่ทำงานประจำวันตามหน้าที่เสร็จ ทวิชก็หลบออกมาจากวงอาหารเย็น เพราะรู้ว่าทุกครั้งที่คฤหาสน์มีการจัดงานเลี้ยง เหล่าทาสและโหม้มักจะได้รับอนุญาตให้พักผ่อนกันตามอัธยาศัย ดื่มและกินได้มากเท่าที่ใจต้องการ เพราะมีอาหารที่เหลือจากงานเลี้ยงถูกส่งต่อมาให้ลั้มรสไม่อัน

อันที่จริงก็เป็นช่วงเวลาที่วิซชอบที่สุดในการเป็นทาสเหมือนกัน แต่เขาตั้งใจว่าจะไม่เป็นทาสอีกแล้ว ดังนั้นเขาจะพอใจในสิ่งเล็กๆน้อยๆตามประสาทาสไม่ได้

เด็กหนุ่มแสร้งว่าป่วย ขอตัวกลับมาพักผ่อนที่เรือนนอน การที่เขาหายตัวไปสักคน ไม่มีใครสนใจอยู่แล้ว วิซจึงอาศัยโอกาสนี้หลบไปยังคฤหาสน์เพื่อทำตามแผน ทว่าการเข้าไปในคฤหาสน์ก็เชื่อว่าทำได้ง่าย ๆ เหมือนตอนที่มาจัดโต๊ะเก้าอี้ในงาน

เข้าทางข้างหน้าไม่ได้ มีพวกไทที่เป็นลูกน้องของชามยีนเฝ้าระวังความปลอดภัยเต็มไปหมด

จะอย่างไรดี ต้องอย่างไรถึงจะเข้าไปประชิดตัวนายใหญ่ได้

เด็กหนุ่มยื่นชบคิดอยู่ในมุมมืดของพุ่มไม้ข้างคฤหาสน์พักใหญ่ สายตาสอดส่องไปทั่วว่ามีทางไหนที่สามารถถลักลอบเข้าไปได้บ้าง ก่อนจะสังเกตเห็นว่าที่กำแพงใกล้กับจุดที่เขาซ่อนตัวอยู่มีช่องลม ไม่รู้ว่าโชคช่วยหรืออย่างไร กิ่งก้านต้นไม้ใหญ่บริเวณนั้นก็โน้มใกล้ราวกับว่าเป็นใจอีกด้วย วิซตัดสินใจปีนขึ้นไปบนต้นไม้ นั่นมองลอดไปในช่องลมที่มีตะแกรงกั้น พลันพบว่ามันคือช่องระบายอากาศของห้องน้ำ

ทางสะดวก!

เด็กหนุ่มคิดในใจอย่างลึกลับ ก่อนจะใช้ไขควงที่พกมาด้วยไขน็อตเปิดช่องระบายอากาศทันที ในใจที่ชื่นชมความรอบคอบของตัวเองไปด้วย ที่พกไขควงมา มันมีประโยชน์ในสถานการณ์อย่างนี้แหละ!

ด้วยความที่มีร่างกายผอมบาง วิซจึงสอดตัวลอดเข้าไปในช่องนั้นได้อย่างไม่ยากเย็น แต่เมื่อถึงตัวลงมายืนบนพื้นได้ เขาก็ต้องสะดุ้งเมื่อสายตาปราดไปเห็นร่างของใครบางคนอยู่ในห้องน้ำด้วย

“เธอเป็นใคร”

น้ำเสียงเรียบนิ่ง ทว่าดูตันแล็ดล่อออกจากริมฝีปากของผู้ชายในชุดสูท ทำทางนำเกรงขามนั้นทำเอาวิซใจสั่นระรัวขึ้นมาทันที

ผู้ชายคนนี้...นายของเขานี่นา!

ถึงกับเข่าอ่อนจนแทบทรุด ใครจะไปคิดกันล่ะว่าคนที่เขาอยากพบ

หน้าอย่าง “เวหา จันทรานิรันดร์” ทายาทคนเดียวและเป็นนายใหญ่ของ
สังกัดจันทรานิรันดร์จะมาปรากฏตัวตรงหน้าโดยไม่ได้เตรียมใจมาก่อน

หมายถึง...จริงๆก็เตรียมใจนั่นละ แต่มันได้เจอเร็วเกินไป

ทริชพูดไม่ออก เช้ไปเกาะอ่างล่างมือ ขณะที่เวหาทอดสายตามอง
ก็รับรู้ได้ทันทีว่าคนตรงหน้าคือทาสของตัวเองจากจ๊ับนปลอกคอที่เด็กหนุ่ม
สวมใส่

ใช่...ปลอกคอ พวกทาสที่มีนายมักจะมีปลอกคอสวม พร้อมกับจี้ที่
เป็นสัญลักษณ์ของสังกัดผู้เป็นนาย สำหรับจันทรานิรันดร์แล้ว สัญลักษณ์
ของจี้จะเป็นรูปดวงจันทร์เสี้ยว ทาสว่าครึ่งหนึ่งของอาณาเขตนี้ล้วนแล้ว
แต่เป็นทาสในสังกัดจันทรานิรันดร์ทั้งนั้น ทว่าดูเหมือนตอนนี้จะมีทาส
คนหนึ่งก่อกบฏเสียแล้ว

“ฉันถามว่าเธอเป็นใคร”

น้ำเสียงของเวหานอกจากจะน่าเกรงขามแล้ว ยังเย็นยะเยือกเสียจน
คนฟังเสียวสันหลังวาบ ริมฝีปากของทริชสั่นระริกจนรู้สึกได้ เขาพูด
ไม่ออกสักคำ ทำให้เวหาพ่นลมหายใจออกมาอย่างแรงด้วยความหงุดหงิด

เขาไม่ได้หงุดหงิดที่ถูกคนมาขัดจังหวะการปล่อยเบาหรือปล่อยหนัก
แต่หงุดหงิดเพราะเขาต้องการหลีกเลี่ยงความวุ่นวายจากผู้คนด้านนอกมาใช้เวลา
อยู่กับตัวเองสักครู่หนึ่ง แล้วดันมาเจอทาสโง่เง่าโผล่ทะเล่ทะล่าเข้ามาทาง
ช่องระบายอากาศต่างหาก

นำหงุดหงิดระมัด!

และก็ดี! ในเมื่อไม่พูด เขาเองก็ไม่มีอะไรที่จะต้องพูดเหมือนกัน

เวหาไม่แสดงสีหน้าใดก็จริง แต่เขาหงุดหงิดเต็มที่ เลยถลาเข้ามา
คว้าแขนของเด็กหนุ่มไว้แน่น ทริชยังไม่ทันจะได้ทักท้วงอะไร ประตูห้องน้ำ
ก็ถูกกระชากเปิด ก่อนที่ร่างของเขาจะถูกโยนออกไปให้กับไทที่ยืนเฝ้าอยู่
หน้าประตู

“จัดการด้วย”

พวกไทที่ยืนรอการกลับมาของผู้เป็นนายตกใจกันไม่น้อยที่เห็นทาส
เข้ามาในคฤหาสน์โดยไม่ได้รับอนุญาต แน่ละว่ามันต้องเป็นความบกพร่อง

ในหน้าที่ของพวกเขาที่ปล่อยให้การรักษาความปลอดภัยหละหลวม แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือ ทาสคนนี้คุ่นหน้าคุ่นตาตามเป็นอย่างดี

สามที่เป็นหัวหน้าในการรักษาความปลอดภัยในครั้งนี้มองหน้าเด็กหนุ่มด้วยสายตาดุตัน ก่อนจะถามเสียงเซียว

“นายมาทำอะไรที่นี่”

“คะ...คือผม...”

ทวิชไม่รู้ว่าจะอธิบายเรื่องราวทั้งหมดอย่างไรดี ตอนนี่เขาเริ่มประหม่าแล้ว เพราะนอกจากจะอยู่ท่ามกลางพวกไทที่เป็นบอดีการ์ด เขายังอยู่ท่ามกลางสายตาของเหล่านายที่มองมายังเขาราวกับว่าเป็นตัวประหลาดอีกด้วย

เวหาไม่คิดจะฟังหรอก เห็นอีกฝ่ายอื่นๆ อักๆ ก็โบกมือเป็นสัญญาณให้บอดีการ์ดของตนพาตัวทาสคนนี้ออกไป ทวิชถูกรวบตัวทันที ก่อนที่เขาจะตะโกนเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ

“ปล่อยผม! ปล่อยนะ!”

“อย่าไว้วางใจให้เรื่องมันวุ่นวายไปมากกว่านี้อีก แค่นี้โทษของนายก็หนักหนาพอแล้ว”

สามที่เดินตามคุมเอ่ย หากแต่ก็ไม่ได้ทำให้ทวิชเงียบเสียงลงได้เลย

เรื่องอะไรที่เขาต้องเงียบล่ะ เขาอุตส่าห์เข้ามาที่นี่ได้แล้ว เขาจะต้องทำสิ่งที่เขาตั้งใจให้สำเร็จให้ได้!

“แต่ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณท่าน! คุณท่านครับ! ผมมีเรื่องจะขอร้องวันนี้เป็นวันเกิดผม! คุณท่าน!”

“เงียบน่า”

สามว่าเสียงดู เขาไม่อยากจะบรรยายกายแยะไปกว่านี้นี้ เป็นคนสนิทของนายใหญ่ แต่เห็นหัวคิ้วขมวดมุ่นของเวหาที่รู้แล้วว่ากำลังหงุดหงิดใจเพียงใด เขาไม่ยอมปล่อยให้ทาสเด็กนี้มาสร้างเรื่องกวนใจให้มากไปกว่านี้หรอก

แต่ดูเหมือนจะไม่ทันการณ์ เพราะทันทีที่ได้ยินเสียงตะโกนของเด็กหนุ่ม เวหาที่หันหลังจะเดินไปอีกทางก็ชะงัก หันมามองเจ้าของเสียงที่

กำลังถูกลากออกไปนอกคฤหาสน์ทั้งที่ปากยังร้องบอกละเลิก

“วันนี้เป็นวันเกิดผมครับ! ผมมาขอของขวัญวันเกิด!”

เวหนั่งงั้นทันที ส่วนธามก็ตีหน้าโกรธซึ่ง

“ของขวัญวันเกิดอะไร ฉันก็ให้หัวหน้าทาสเอาไปให้แล้วนี่”

ก็ใช่ แต่มันไม่ใช่ของที่เขาร้องขอนี่นา!

“รีบเอาตัวออกไป เร็ว!”

ธามไม่สนใจแล้ว ร้องบอกรีบอืดี้การ์ดรีบพาตัวไปให้พ้นก่อนที่
เจ้านายของเขาจะเสียหน้าไปมากกว่านี้ ทว่าก็ต้องชะงักเมื่อเวหาก้าวเข้ามา
ใกล้พร้อมกับโบกมืออีกครั้ง

บรรดาชายฉกรรจ์หยุดจุดลากเด็กหนุ่ม แต่ก็ยังไม่ปล่อยมือ รอให้
ผู้เป็นนายได้ไต่ถามในสิ่งที่อยากรู้

“เรอบอกว่าที่บุกเข้ามาในคฤหาสน์เป็นเพราะอยากจะทำของขวัญ
จากฉันนี่แหละ”

ทวิชพยักหน้าให้อีกฝ่ายไต่ถามต่อ

“ของขวัญเดิมที่ถูกส่งไปให้ไม่ใช่สิ่งที่นายอยากได้หรือไง”

ทวิชพยักหน้าไปอีก เวหาพอจะเดาได้ทันทีว่าคำขอของเด็กหนุ่ม
คงจะเป็นที่นำราคาภูมิใจมากเป็นแน่ ลูกน้องคนสนิทของเขาจึงไม่ยอมแจ้ง
ให้เขารู้ เปลี่ยนคำขอด้วยตัวเองจนทาสตรงหน้าต้องมาเรียกร้องสิ่งที่ตัวเอง
ขอไป

“แล้วเธออยากได้อะไร”

ตอนนั้นเวหาโบกมืออีกครั้งเป็นเชิงให้ปล่อยตัวทวิช แล้วสั่งให้บอดี้การ์ด
ถอยออกไปยืนห่างๆ เพราะเขาจะจัดการเอง ธามเป็นห่วงอยู่ไม่น้อย แต่ก็
จำใจถอยออกมาโดยดี ปล่อยให้ทวิชได้สะสางปัญหา ส่วนเขาก็ค่อย
เก็บกวาดในภายหลัง ขณะที่ทวิชซึ่งไม่เคยเห็นหน้านายของตัวเองใกล้ๆ
สักครั้ง เมื่อต้องมาประจันหน้าอย่างนี้ เด็กหนุ่มก็สั่นเทาไปทั้งร่าง ความ
ตั้งใจที่มีอยู่ตอนแรกมลายหายไปสิ้น

เวหา...เป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบปลายๆ รูปร่างหน้าตาเรียกได้ว่าเป็น
ที่ปรารถนาของผู้หญิงทุกชนชั้น แต่ขณะเดียวกันก็มีอะไรบางอย่างที่แผ่

ออกมาทำให้เขาเป็นคนไม่น่าเข้าใกล้ อย่างเช่นในเวลานี้ที่เวหาทอดสายตาคมกริบมองทวิชอยู่ ทำเอาเด็กหนุ่มมอดคิดไม่ได้เลยว่าเขาไม่ควรหลุดปากโพลงออกไปอย่างนั้น สายตาของเวหาชวนให้หวาดหวั่นจริง ๆ

“จะบอกได้หรือยังว่าเธออยากได้อะไรเป็นของขวัญวันเกิด”

เวหาถามออกมาด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบอีกครั้ง ทวิชสะดุ้งเล็กน้อยตามมาด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก

“ผะ...ผม...”

ไม่...

ไม่กล้าพูด...

ถึงจะรู้ว่าผู้ชายตรงหน้าเป็นนายที่ใจดี แต่เมื่อขึ้นชื่อว่าเป็นนายแล้ว ทาสที่กล้าละเมิดกฎระเบียบที่สังกัดวางไว้อย่อมต้องถูกทำโทษอย่างสาสม เขากล้ามาบุกรงานเลี้ยงของสังกัดท่ามกลางแขกเหรื่อที่มาร่วมสังสรรค์ในเซตจันทร์วันจันทร์อย่างนี้ มีหวัง...ไม่ใช่ใครงัดทักสักสองสามชู้ ก็คงต้องนอนหยอดน้ำข้าวต้มอีกหลายเดือนแน่

“ผม...”

เสียงหายลงคอไปแล้ว แค้นเท่าไหนก็แค้นไม่ออกเสียด้วย ทวิชใจฝ่อไปหมด ยิ่งยืนนิ่งก็ยิ่งรู้สึกตัวเล็กลง ประหม่าเสียจนทำอะไรไม่ถูก ผลอยกมือขึ้นไปจับจู่รูปดวงจันทร์เสี้ยวบนปलอกคอของตนเองเพื่อลดความประหม่าอย่างไม่รู้ตัว

เวหามองมือเล็กๆ ที่หยาบกร้านและเต็มไปด้วยรอยแผลเป็นจากการทำงานหนักนั้นด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ก่อนจะเรียกสายตาของอีกฝ่ายให้เหลือบขึ้นมองด้วยคำพูดเพียงประโยคเดียว

“ถ้าไม่บอก เธอรู้ใช่ไหมว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับทาสที่เสนอน้ำมาขัดจิ้งหะงานเลี้ยงของนาย”

“...”

“แถมยังกล้าบุกออกอาจเข้ามา ดูท่าคงจะไม่รักชีวิตตัวเองสักเท่าไรแล้วมั้ง”

ทวิชหวาดหวั่นไปทั้งร่าง ลังเกตเห็นอย่างชัดเจนว่าร่างกายฝ่ายผอม

ของเขาสิ้นเทา คำพูดของเวหาช่างเป็นคำพูดที่ศักดิ์สิทธิ์เสียเหลือเกิน เพราะพอสิ้นเสียง ทวิชก็รีบบอกความตั้งใจของตนออกมาทันที

“ผะ...ผมอยากปลดแอกตัวเองเป็นไทครับ”

สิ้นเสียง ทวิชก็แทบหยุดหายใจ ขณะที่เสียงอื้ออึงของนครบั้งข้างดั่งขึ้น ก่อนตามมาด้วยเสียงหัวเราะในความโง่งมของเขา

เป็นแค่ทาส กล้าได้อย่างไรมาขอปลดแอกตัวเองกับนายซึ่งๆหน้า มีหน้าขี้ยังมาบอกต่อหน้าพวกชนชั้นนายคนอื่น ๆ อีก

ทวิชบีบจี๊ที่ปลอกคอของตนเองเสียจนนิ้วซีดขาว เวหามองแล้วยกมือปรามพวกไทที่หมายจะเข้ามาลากคนตรงหน้าออกไป เป็นเชิงว่าเขาจัดการได้ ก่อนจะระบายลมหายใจออกมาเล็กน้อย

“เธออยากถอดปลอกคोनี้ออก เลยมารัดขวางงานเลี้ยงของฉันอย่างนั้นหรือ”

“ผม...ไม่ได้ตั้งใจ”

พูดเสียเสียงเบาเสียว ความกล้าที่มีในตอนนั้นไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยว

เวหารู้ว่าอีกฝ่ายโกหกเพื่อเอาตัวรอด การโกหกเพื่อให้ถูกลงโทษน้อยนั้นเป็นนิสัยของพวกเขา เพราะอีกฝ่ายต้องตั้งใจแน่ ไม่อย่างนั้นจะบุกเข้ามาหาเขาถึงที่นั่นทำไม แต่เขาก็ไม่ได้สนใจสักเท่าไรหรอก แค่พูดในสิ่งที่ตัวเองต้องการ

“มองหน้าฉัน”

ทวิชเงยหน้าขึ้นมองทันที แต่สบตามกริบของอีกฝ่ายได้เพียงเสี้ยววินาที สายตาก็หลุกหลิกทันที

“ปีนี้เธออายุเท่าไร”

อีกประโยคที่หลุดออกจากปากของเวหาทำเอาทวิชเล็กลงไปชั่วครู่ ก่อนตอบอุบอิบ

“ละ...สิบเก้าครับ”

“ยังไม่ถึงเกณฑ์นี้”

เป็นคำพูดที่ไม่ต้องการคำตอบโต้ใด ทวิชก้มหน้าลงไปอีกครู่ เขา

รู้ว่าตัวเองยังไม่ถึงเกณฑ์ แต่ที่จะมาบอกก็เพราะอยากให้คุณท่านรับปากเท่านั้นว่า เมื่อเขาอายุครบกำหนดเมื่อไหร่ อยากให้อีกฝ่ายอนุญาตให้เขาปลดแอกตัวเองได้ แต่ไม่ทันจะได้พูดอะไร ฝ่ามือของอีกฝ่ายก็ยื่นมาจับจี้ดวงจันทร์เสี้ยวที่ปลอกคอของเขาแล้ว

ทวิซเหลือบมองมือนั้นสลับกับใบหน้าคมคร้าม ขณะที่อีกฝ่ายสบตาเขานิ่ง

“อยากถอดปลอกคือนี้ออกมากอย่างนั้นหรือ”

ทวิซพยักหน้า...และ ใครกันที่อยากจะมีปลอกคอสวมตลอดเวลา เขาไม่ยอมมีนาย เขาอยากมีชีวิตของตัวเอง

“แต่เขายังอายุไม่ถึง จะมาขอปลดแอกไม่ได้ มันผิดกฎ”

“ผมแค่อยากให้คุณท่านรับปากว่า ผมอายุถึงเกณฑ์เมื่อไหร่ คุณท่านจะอนุญาตให้ผมได้รับโอกาสในการปลดแอกตัวเองนะครับ”

เวหาหรือตาลงเล็กน้อย “คิดว่าตัวเองเป็นใคร ถึงได้กล้าต่อรองกับฉันอย่างนี้”

แต่นี้ทวิซก็ไม่กล้าพูดอะไรไปมากกว่านี้แล้ว มีแต่เวหาเท่านั้นที่เอ่ยปากต่อ

“เธอชื่ออะไร”

“ทวิซครับ”

คิ้วเข้มเล็กสูงเล็กน้อย “แปลว่านกสินะ”

คำตอบจากเด็กหนุ่มคือการเฝ้าริมฝีปาก ขณะที่เวหาส่งเสียงดังฮึบในลำคอ

“สงสัยห้องฟ้าในสังกัดจันทรานิรันดร์คงจะแคบเกินไปที่จะให้แก้อย่างเธอได้บินละมั้ง ถึงได้อยากออกไปบินที่โลกด้านนอกอย่างนี้”

มันเป็นคำเสียดสีใช่หรือเปล่า

ทวิซไม่แน่ใจนัก รู้แต่ว่าพอสิ้นคำพูดนั้น ก็มีเสียงหัวเราะจากรอบข้างดังขรม ก่อนจะตามมาด้วยคำดูถูกต่างๆ นานาว่าเป็นทาสที่ไม่เจียมกะลาหัว

การดูถูกเหล่านี้เป็นเรื่องที่ทาสทั้งหลายคุ้นชิน แต่สำหรับทวิซในตอนนั้น ถึงเขาจะหวาดกลัวคนตรงหน้าเพียงใด ทว่าเขาก็ไม่มีอะไรที่จะต้อง

เสียแล้ว เด็กหนุ่มรวบรวมความกล้าเอื๊อกสุดท้าย พลันว่าออกไป

“ครับ ผม...อยากออกไปโบยบินที่ท้องฟ้าด้านนอก”

เวหาชะงัก หรือตาลงเมื่อเด็กหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบายิ่งกว่าเดิม

“บทท้องฟ้าที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่บนท้องฟ้าของคุณท่าน”

ใจกล้า...

เจมหาสใจกล้าอย่างนี้ก็น่าสนุกดีเหมือนกัน

ชั่วแวบหนึ่ง งานเลี้ยงทุกคืนดวงจันทร์เต็มดวงที่เวหาเบื้องหน้า
หนักหนาถึงปลันดูสนุกขึ้นมา เขาไม่เคยเจมหาสที่ใจกล้าอย่างนี้มาก่อน
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับมหาสที่ดูท่าทางไม่ได้กระด้างกระเดื่องสักนิด

คงต้องมีความปรารถนาอย่างแรงกล้ามากแน่ๆ ถึงได้เสี่ยงชีวิต
มาอย่างนี้ และนั่นก็ทำให้เวหาสนใจในตัวเด็กหนุ่มตรงหน้าขึ้นมา

สนใจเพราะทวิขมีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกับมหาสทุกๆ ไปอย่างนั้น
หรือ...นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ส่วนที่น่าสนใจกว่าก็คือความแน่วแน่มั่นของเด็กรุ่น
ต่างหาก

“ก็ได้ ในเมื่อเธออยากจะโบยบินไปที่ท้องฟ้าอันนี้ ก็ฉันก็จะอนุญาต”

“จริงหรือครับ!”

ทวิขร้องถามเสียงดัง ดวงตาเป็นประกาย มีความดีใจจนพรายอยู่
เต็มเปี่ยมเสียจนหุบยิ้มไม่ได้ เวหาไม่ตอบรับ เพียงแค่ตอบกลับเสียงเรียบ
“แต่มีเงื่อนไข”

และมันก็ทำให้รอยยิ้มของทวิขเลือนหายไปกับตา

เขาก็ลืมไปว่าอิสระไม่ได้รับกันง่ายๆ ยิ่งจากคนเป็นนายแล้ว เรื่อง
อะไรจะยอมสูญเสียแขนขาที่เป็นเครื่องหมายแสดงอำนาจของตน

“เงื่อนไขอะไรหรือครับ”

แต่ทวิขก็หันหลังกลับไม่ได้แล้ว เขาถามเสียงแผ่ว แต่เวหากลับ
ไม่ตอบ

“ไว้ถามจะบอกกับเธอเอง”

พุดจบก็หันหลังเดินจากไป ทั้งงานให้ถามได้เก็บกวาด

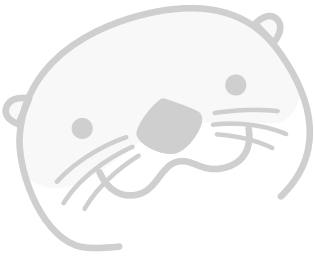
“ไปได้แล้ว”

แขนของเด็กหนุ่มถูกรั้งอีกครั้ง พร้อมกับน้ำเสียงดูๆของธาม ทวิช
อยากจะถามนักว่ เจื่อนไซที่คุดนท่นว่คือะไร แต่ไม่ทันจะได้ออกปาก
ธามก็เอ่ยขึ้นมวก่อนรวกับรู้ทันว่จะถูกลถามอะไร

“คุดนท่นลิ่งมวเมื่อไหร่ จันจะมวบอกนวยเอง ตอนนีรับไลหัวไปจาก
ที่นี้...เดีวนี้”

วันนี้คงต้องรวมือก่อน ทวิชไม่ปฏิเสธหรือขัดขึ้นใด ๆ ทั้งนั้นเมื่อถูกล
ลากตัวออกมา ถึงจะทั้งโดนดุด่า ทั้งโดนเตะต่อยเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นการ
ทำโทษที่ท่ทำให้วุ่นนวยบ้าง แต่ก็นับว่คุดมค้กับลิ่งที่ไดรับ

อย่างน้อยเขาก็ไดรับของขวัญวันเกิดที่อยกได้แล้วละ...

ทดลองอ่าน

Chapter 2

หักปีกปีกษา

เรื่องของทาสแคคคนเดียว ที่มาทำงานเลี้ยงปั้นปูน เวหา ไม่เก็บมาใส่ใจหรอก การรับปากที่พูดออกไปนั้นก็พูดส่งเดชไปด้วยซ้ำ เพราะหลังจากงานเลี้ยง เขาก็ลืมเด็กหนุ่มคนนั้นไปหมดสิ้น ลืมแม้กระทั่ง การสั่งลงโทษตามความผิด เรียกได้ว่าแม่แต่ใบหน้าของเด็กหนุ่มก็ไม่อยู่ในความทรงจำเลยด้วยซ้ำ

แต่วันนี้...ดูท่าทางเขาจะจำได้ขึ้นมาแล้วว่าเขาคิดค้างอะไรไว้

เพราะต้องออกไปทำธุระกับคู่ค้าที่อาณาเขตอื่นนอกจันทรานีรันดร์ เขาถึงได้พบหน้ากับทวิซอีกครั้ง รถลีมูซีนคันหรูมาจอดเทียบท่าอยู่หน้า คฤหาสน์ รอรับนายใหญ่ไปยังที่หมาย

ชายหนุ่มในชุดสูทหรูเดินออกมาจากประตูหน้าคฤหาสน์ไปตาม ทิศทางที่ลูกน้องคนสนิทหมายมือให้ หากแต่ในจังหวะที่เดินไปนั้น หูของเขาก็ได้ยินเสียงดูไม่ดังนักมาจากหัวหน้าทาสที่กำลังเกณฑ์แรงงานมาดูแล ตกแต่งสวน เรื่องนี้อันที่จริงก็เป็นเรื่องปกติ พวกทาสมักจะถูกดูดาอยู่ เสมอ แต่ที่ไม่ปกติก็คือทาสคนที่ถูกดู...คือคนเดียวกับที่ถูกอาจบุกเข้ามา ในงานเลี้ยงของเขา

สองขาเซงัก หยุดเดินไปชั่วครู่ สายตาเหลือบไปมองก็พบว่าอีกฝ่าย ถูกหัวหน้าทาสเอาด้ามไม้กวาดทางมะพร้าวเคาะกะโหลกอยู่ เด็กหนุ่ม ทำหน้าเหยเก ร้องโอดโอยแผ่วเบาด้วยความเจ็บปวด หากแต่เมื่อหันมา

เห็นเขา สองมือที่จับเสียมพรวนดินอยู่ก็รีบวางอุปกรณ์ในมือลง ลูกขึ้นยืนเหยียดเต็มตัว พนมมือไหว้เขาอย่างรวดเร็ว

ท่าทางนั้นทำให้ความทรงจำเมื่อหลายวันก่อนผุดขึ้นมาในสมองของเวหา

ทวิช...

เจ้านกตัวนั้น...

คราวนี้ถึงกับจำได้แม่นเลย เขามองอีกฝ่ายที่ยกมือไหว้เขาแปลกๆ อยู่ด้วยสายตาดูยากจะอ่าน สีหน้าไม่แสดงอาการใดๆ ก่อนที่อีกฝ่ายจะถูกหัวหน้าทาสถลาเข้ามาดูอีกที โทษฐานที่บังอาจไปจ้องหน้านายอย่างไม่สมควร พลันก็ถูกระชากลากถูให้ออกจากแนวสายตา

การที่ทาสมาปรากฏตัวต่อหน้านายโดยไร้คำสั่ง... เป็นเรื่องไม่สมควรต่อให้เป็นเรื่องบังเอิญ พวกทาสก็ต้องเป็นฝ่ายรีบหลบทาง ไม่ใช่มาเสนอหน้าอย่างที่ท้าวอยู่ สิ่งที่ทวิชทำเรียกได้ว่าไร้มารยาทอย่างที่สุด

กระนั้นเวหาก็กไม่ได้โกรธเคืองอะไร ยิ่งเห็นเด็กหนุ่มที่แม่จะถูกดึงจากไปส่งยิ้มให้ เขาก็รู้สึกสนุกขึ้นมา

สนุก...

แน่ละว่าสนุกกว่าการที่เขาจะต้องไปคุยธุระกับคู่ค้าอย่างแน่นอน ทว่าก็ไม่ได้สนใจอะไรนัก เพราะไม่คาดคิดว่าจะได้เจอเด็กหนุ่มอีก

หากแต่... โชคชะตามักเล่นตลกเสมอ เมื่อกลับมาถึงคฤหาสน์ในตอนเย็น เขาก็ยังเห็นเด็กหนุ่มนั่งพรวนดินแปลงดอกไม้อยู่ที่เดิม ทว่าคราวนี้กลับทำตามลำพัง ดูเหมือนว่าน่าจะถูกลงโทษจากหัวหน้าทาสที่เขายังอาจไปเสนอหน้าต่อหน้านาย

เวหาหยุดยืนมองอยู่ครู่หนึ่ง ใบหน้าขาวนวลของทวิชเปราะเปื้อนฝุ่นดินจนมอมแมมไปหมด พวงแก้มซีดขาวเจือสีแดงเรื่อเพราะถูกแดดเผา มาตลอดทั้งวัน เหงื่อกาฬไหลอาบจนเสื้อผ้ามอซอเปียกปอน ก่อนเขาจะค้นพบว่าทวิชช่างซื่อป้อ เมื่ออีกฝ่ายยกมือที่เป็นดินขึ้นซับเม็ดเหงื่อบนหน้าผาก ทำให้ใบหน้าเปราะเปื้อนยิ่งกว่าเดิม

เวหาส่งเสียงดังฮึ่ในลำคอ ก่อนตีหน้านิ่งเมื่อดวงตากกลมของทวิช

มองปราดมาทางเขา หลังจากนั้นก็ยกมือไหว้พร้อมกับยิ้มกว้างจนตาหยี เวหาจึงไม่หยุดยื่นมองอีก ออกเดินต่อโดยมีบรรดาบอดีการ์ดเดินตามเป็น ขบวน ปล่อยให้ทริชยิ้มค้าง มองแผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มที่จากไปด้วย ความเข้าใจ

แน่ละ พวกนายไม่ลดตัวลงมาตอบรับไมตรีกับทาสหрок เรื่อง อะไรที่จะต้องลดตัวลงมาเลือกกลัวด้วยเล่า

เด็กหนุ่มคิดอย่างนั้น พลันทำหน้าที่ของตัวเองต่อให้จบ โดยทราู้ ไม่ว่าหลังจากที่เข้ามาดำเนินในคฤหาสน์แล้ว เวหาก็ไม่สามารถสลัดความคิด เกี่ยวกับเด็กหนุ่มที่ยังคงรตน้ำพรวนดินอยู่ในสวนหน้าคฤหาสน์ได้เลย ทำทางครุ่นคิดของเขาทำเอาสามที่ยืนรอรับใช้อยู่ต้องเอ่ยปากถามเมื่อผู้ เป็นนายส่งเสื่อสูทตัวนอกมาให้

“คุณเวหา มีเรื่องอะไรกังวลใจหรือเปล่าครับ”

คุณเวหา...มีเพียงพวกไทเทานั้นที่ใช้เรียกเขาได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่อง สำคัญเท่ากับการช่วยแบ่งเบาภาระให้กับผู้เป็นนาย

“ฉันดูเหมือนมีเรื่องกังวลหรือ”

เวหาย่นถาม เดินตรงไปทรุดตัวนั่งที่โซฟาในห้องรับแขก ขณะที่ มือก็ดึงเน็คไทออกจากลำคอ

“ผมก็ไม่แน่ใจ แต่เห็นคุณเวหาขมวดคิ้วยุ่งมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ผม เลยสงสัย”

เวหาชะงัก พอเหลือบมองหน้าคนสนิทก็ถูกอีกฝ่ายถาม

“การไปเจรจาเรื่องส่วนแบ่งภาษีของอาณาเขตวันนี้ไม่ราบรื่นหรือครับ”

ธามเข้าใจว่าเป็นเรื่องนี้ เพราะเขารู้ดีว่าพวกนายที่มีอำนาจและ ถือครองอาณาเขตต่างๆ อยู่มักจะมี ความขัดแย้งทางด้านภาษีซึ่งกันและกัน ในอดีตนั้น แผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่เรียกว่าประเทศไทย มีการแบ่ง อาณาเขตออกเป็นจังหวัด แต่เมื่อยุคทุนนิยมล่มสลาย นายทุนชั้นนามี อำนาจและสถาปนาตนเป็นนาย พวกเขา ก็ถือครองพื้นที่ต่างๆ และเรียก พื้นที่นั้นๆ ว่าอาณาเขต อย่างเช่นอาณาเขตของตระกูลจันทรานีรันดร์ ปัจจุบันถือครองอาณาเขตร้อยกว่าเขต เรียกได้ว่าเป็นอาณาเขตที่เจริญที่สุด

อาณาเขตหนึ่งในภูมิภาคนี้ ดังนั้นพวกนายจากอาณาเขตอื่นๆ จึงหมายถึงจะมาทำธุรกิจแสวงหาผลประโยชน์จากที่นี่ ทั้งทรัพยากรและทาส แต่เมื่อมีการรุกรัลอาณาเขตก็ต้องการเก็บภาษี ดังนั้นสิ่งที่เขาไปเจรจาวันนี้ก็คือเรื่องภาษีที่นายจากอาณาเขตอื่นต้องจ่ายให้เขาเพื่อมาใช้พื้นที่ของเขาหาผลประโยชน์ล่ะ

หากแต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่เวหากังวลใจ อันที่จริงเขาไม่ได้กังวลใจด้วยซ้ำ เพียงแต่เขาขบคิดเรื่องหนึ่งไม่หยุดต่างหาก

“ไม่มีอะไร นั่นแค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย”

เวหาบอปิด ไม่อยากจะพูดถึงสักเท่าไร แต่คนสนิทอย่างธามมีหรือที่จะดูไม่ออกว่าเจ้านายของเขากำลังโกหก กระนั้นก็ไม่เค้นถามได้แต่ตรงไปรับเนื้โงจากมือของอีกฝ่ายพลางว่า

“ถ้าคุณเวหามีอะไรให้ผมรับใช้ก็บอกได้เลยนะครับ”

เป็นสัญญาณว่าเขายินดีที่จะแบ่งเบาภาระทุกอย่าง เวหาพยักหน้าไม่พูดอะไร ธามค้อมตัวหมายจะปล่อยให้เจ้านายได้พักผ่อนตามลำพัง แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเวหาโพล่งขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้นฉันมีเรื่องจะถาม”

“ครับ?”

“เด็กนั้นอยู่ที่นั่นมานานเท่าไรแล้ว”

จู่ๆก็โพล่งขึ้นมาว่า“เด็กนั้น” ธามนิ่งงันไปครู่หนึ่ง เพราะไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงใคร แต่เมื่อเห็นสายตาของผู้เป็นนายเหลือบมองออกไปทางหน้าต่างบานใหญ่ที่อยู่ติดกับสวนหน้าคฤหาสน์ เขาก็เข้าใจได้ทันทีและแน่นอนว่าเขาไปค้นประวัติของทวิชมาหมดแล้วตั้งแต่วันที่เด็กหนุ่มก่อเรื่อง เตรียมพร้อมเอาไว้ตอบคำถามผู้เป็นนายเวลาถูกถามนี้ละ

“ทวิชเข้ามาเป็นทาสในสังกัดของคุณเวหาตั้งแต่อายุสิบห้าครับ”

“งั้นก็สี่ปีที่แล้วสินะ”

ธามพยักหน้า พลันเจ้านายก็ถามต่อ

“มีอะไรที่ฉันต้องรู้เกี่ยวกับเด็กนั้นไหม”

ความจริงเรื่องของทาสคนเดียว เวหาไม่จำเป็นต้องรู้เลยแม้แต่หย้อย

แต่ในเมื่อออกปากพูดมาอย่างนี้ ต่อให้ไม่ได้แสดงออกตรงๆ ว่าอยากรู้
ธามก็สาธยายออกมาอย่างรู้งานแล้ว

“วิชถูกจำหน่ายเป็นทาสตั้งแต่เกิดเพราะพ่อแม่เป็นทาส ตอนอายุ
ได้สามขวบ มีนายเป็นเจ้าของเหมืองทางภาคเหนือ พออายุได้สิบขวบก็
ถูกจำหน่ายไปทางภาคใต้เพราะนายคนเก่าใช้เป็นตัวเบียดเบียนในสังเวียน
จากนั้นก็ถูกจำหน่ายมาเป็นทาสของคุณเวหาเพราะคุณเวหาชนะเดิมพันตอน
ไปกาสิโนที่อาณาเขตอื่นเมื่อสี่ปีที่แล้วครับ”

เวหามองหน้าคนเล่าด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง เรื่องที่ได้ทาสแทนตัวเบียด
จากการเดิมพันในบ่อนกาสิโนที่ใช้นักสู้เป็นเกมการพนัน เรื่องนั้นเป็นเรื่อง
ปกติของพวกนายที่มักจะทำกิจกรรมนี้เวลาพบปะสังสรรค์กัน แต่ที่เขา
จุกใจก็คือ เขาจำไม่เห็นได้เลยว่าได้วิชมาเป็นทาสในสังกัดจากการเดิมพันนี้
ด้วย ที่สำคัญ...ไม่เห็นรู้เลยว่า...

“แล้วเด็กนั้นมาเป็นทาสชั้นในได้อย่างไร”

นั่นละที่เขาสงสัย ทาสชั้นในก็คือพวกทาสที่มีความประพฤติเรียบร้อย
รูปร่างหน้าตาสะอาดสะอาด พวกทาสเหล่านี้จะถูกคัดมาทำงานใกล้ชิดกับ
พวกนายและอยู่อาศัยในบริเวณคฤหาสน์ ก่อนที่เวหาจะเข้าใจได้เมื่อธาม
บอก

“ตอนที่คุณเวหาชนะการเดิมพันมา พวกทาสที่เป็นตัวเบียดมีเด็ก
อยู่มาก คุณเวหาก็เลยสั่งให้เอาพวกทาสเด็กเข้ามาเป็นทาสชั้นในนะครับ”

เขาคงเคยสงสัยอะไรแบบนี้ละสินะ...เข้าใจแล้ว และเพราะเข้าใจนี้ละ
ที่ทำให้เขาอดคิดขึ้นมาไม่ได้

“ฉันดูเลทาสชั้นในไม่ดีหรือไง จู่ๆวันดีคืนดีถึงได้มีพวกบ้าอยากจะ
ปลดแอกตัวเอง”

ได้ยินอย่างนั้น ธามก็ส่ายหน้าลั่น

“ไม่เลยครับ คุณเวหาดูแลพวกทาสดีมาก ไม่ว่าจะชั้นในหรือ
ชั้นนอก แม้แต่พวกทาสชั้นเลวเองก็ได้รับความเมตตาจากคุณเวหาทั้งสิ้น
เรียกได้ว่าคุณเวหาใจดีกว่านายสังกัดอื่นๆอยู่มากครับ”

ใช่ เขามีเมตตา บอกตามตรงว่าเขาก็ดีอย่างนั้น แต่ไม่ใช่เพราะว่า

เขาใจดีหรืออะไรหรอก เขาแค่ไม่ต้องการให้เกิดการกบฏหรือการปฏิวัติ
ดังนั้นการใส่ใจในเรื่องเล็กๆน้อยๆ เช่น การให้ของขวัญในโอกาสต่างๆ
หรือการให้อาหารการกินที่ดีเป็นบางครั้ง ก็จะช่วยให้พวกเขารู้สึกว่าเขา
เป็นนายที่ดีและอยากอยู่รับใช้ตลอดไป

แต่...ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีพวกหัวขบถ ก่อนหน้านั้นก็มีมาคนหนึ่ง ล่าสุด
ก็เจออีกคนหนึ่ง การควบคุมพวกเขาเป็นเรื่องยากกว่าการรีดเค้นเก็บภาษี
พวกนายจากอาณาเขตอื่นเสียอีก

“คุณเวหาอยากจะถามใช่ไหมครับว่า ทำไมพวกเขาถึงได้คิดอยาก
จะปลดแอกทั้งที่คุณเวหาก็ใจดีด้วยขนาดนี้”

ถามถามอย่างรู้ทัน เวหาเหลือบมอง

“อยากหักปีกเด็กนั่นไหมครับ”

รู้ใจเขาอีกแล้ว แต่เวหาไม่ตอบอะไร ได้แต่โบกมือไล่

“นายมืออะไรก็ไปทำเถละ ฉันจะพักแล้ว”

ถามจึงไม่เข้าหู ค้อมตัวอีกครั้งเพื่อขออนุญาตกลับไปทำหน้าที่ของตน
ทิ้งให้เจ้านายหนุ่มนั่งขบคิดอะไรเพียงลำพัง

เวหาคิดว่าตนก็แค่คิดฟุ้งซ่านไปชั่วครู่หนึ่ง วันใหม่มาถึงก็คงเลิกสนใจ
เจ้าทาสคนนั้นแล้ว แต่เอาเข้าจริงก็ไม่ใช่เรื่องง่ายตายขนาดนั้น เด็กนั้นมี
อะไรให้เขาสนใจกว่าที่คิด ทั้งที่ไม่ได้เจอหน้ากันตั้งหลายวัน แต่เมื่อ
อาทิตย์ใหม่มาถึงและทวิซต้องมาดูแลบำรุงต้นไม้ในสวน เขาก็พบว่าใบหน้า
และดวงหน้าซีกหนึ่งของทวิซมีร่องรอยฟกช้ำเขียวบัด

ชายหนุ่มที่กำลังจะออกไปทำธุระข้างนอกตามปกติชะงักขา ถาม
ออกมาเสียงเรียบ ทำเอาคนสนิทที่เดินตามหลังชะงักไปด้วย

“เด็กนั่นไปโดนอะไรมา”

ถามหันไปมอง เห็นทวิซนั่งชุดดินอยู่พร้อมกับใบหน้าเป็นปื้น เขา
ก็รีบรายงาน

“เห็นว่าถูกหัวหน้าทาสลงโทษครับ”

“เรื่องอะไร”

แน่นอนว่าตามซักถามมาแล้วเรียบร้อย ความเป็นไปทุกอย่างใน
คดีทาสนี่ เขาล้วนรับรู้ทั้งสิ้น

“เห็นว่าเพราะคุณเวหาไม่ลงโทษที่มันบุกไปป่วนงานเลี้ยงคืนนั้น
หัวหน้าทาสก็เลยลงโทษเองครับ”

เพราะเขาไม่ลงโทษอย่างนั้นหรือ

เวหาถึงกับย่นคิ้ว ตามก็รอฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร แต่เวหาก็ไม่พูด
ออกมาสักคำ มีแต่แสดงสีหน้าไม่พอใจเท่านั้น “อยากจะให้ผมทำอะไร
ไหมครับ”

“ไปถามหัวหน้าทาสที่ว่าใครเป็นนายของพวกมัน”

คำพูดสั้นๆ นั้นเป็นการย้ำเตือนให้หัวหน้าทาสห้ามทำอะไรเกินเลย
หากเขาไม่ได้สั่ง ตามพยักหน้ารับทันควัน

“มีอะไรเพิ่มเติมไหมครับ”

เวหาเตรียมจะตอบว่าไม่ แต่เมื่อเห็นว่าตนถูกทวิซสังเกตเห็น และ
เด็กหนุ่มก็รีบลุกขึ้นยกมือไหว้ ส่งยิ้มกว้างมาพร้อมกับดวงตาเขียวขี้ เขาก็
รู้สึกหงุดหงิดใจขึ้นมา

จากที่ว่าจะไม่สนใจ เห็นทีจะทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้แล้ว

“ออกคำสั่งไปว่า กลับมาเมื่อไหร่ ฉันจะลงโทษเด็กนั้น”

พูดจบก็เดินตรงไปขึ้นรถ ไม่สนใจสายตาของทวิซที่มองตามด้วยความ
เลลอลลา ขณะที่ตามเหลือบมองเด็กหนุ่มแล้วระบายลมหายใจ

มาบุกงานเลี้ยงแค่แวนเดียว แต่กลับสร้างความรำคาญใจให้เจ้านาย
เขามากถึงขนาดนี้

ถูกลงโทษด้วยการหักปีกแน่ เจ้านกน้อย...

เป็นครั้งแรกเลยที่เวหาอยากกลับคดีทาสเงินทรานซิสเตอร์ใจแทบขาด เขา
กระเหี้ยนกระหือรือที่จะทำโทษทวิซเป็นอย่างมาก หมายมันปั้นมือ
แล้วว่าไม่ว่าอย่างไร วันนั้นก็หักปีกนกตัวนั้นให้สำนึกว่ากรงทองของเขา
เป็นสิ่งที่ไม่ใช่ว่าใครอยากจะออกก็ออกไปได้

กลับมาถึงได้ เขาก็เผลอต้มองหาเด็กหนุ่มเพราะคิดว่ายังคงทำสวน

อยู่ที่เดิม ที่หมายมันบนมืออะไร ตอนนั้นลืมไปหมดแล้วทั้งสิ้น แต่เมื่อไม่พบ แม้แต่เงาก็แสร้างทำเป็นไม่สนใจ ตรงไปที่ห้องทำงานพร้อมกับเรียกให้ตามตามเข้าไปด้วย

สามรู้ว่าตัวเองถูกเรียกมาทำไม เห็นเจ้านายนั่งนิ่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน เขาก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นมา

“คุณเวหาจะให้ผมทำอะไรกับเด็กนั่นดีครับ”

ทำอะไรล่ะ ทาสที่กระทำผิดก็ต้องถูกลงโทษ มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะเรียกมารอรับคำสั่งทำไม

เวหาเหลือบมองหน้าคนสนิท ก่อนเอ่ยออกมาช้าๆ

“สั่งตีสักสามสิบที”

สามพยักหน้า เตรียมตัวจะออกไปทำหน้าที่ ทว่าก็ต้องชะงักเมื่อจู่ๆ เวหาก็ยกนิ้วขึ้นมาในอากาศ พอเขาหันไปมอง อีกฝ่ายก็เหลือบมองตอบ

“ที่กัน ไม่ใช่หลัง”

ไม่รู้ทำไมถึงพูดไปอย่างนั้น แต่ที่จู่ๆ ก็คิดขึ้นมาได้เป็นเพราะนึกถึงร่างกายบอบบางของเด็กหนุ่มแล้วก็ประเมินเอาเองว่า หากถูกไม้เรียวตีเข้าที่หลัง มีหวังเด็กนั่นได้สะบักสะบอมแน่ ร่างกายบอบบางดูอ่อนแออย่างนั้นจะไปทนความเจ็บปวดอะไรได้ไหว อย่างน้อยตีที่กันก็อาจจะเจ็บน้อยกว่าตีที่หลัง อีกอย่าง ก่อนหน้านี้อีกคงถูกซ้อมมาหนักหนาพอสมควรแล้ว หากเขาสั่งให้ทำอะไรรุนแรงกว่านี้ไป ก็กลัวว่าเด็กนั่นจะไม่ไหวเอา

สามเองก็ไม่ได้ขัดอะไร พยักหน้ารับแล้วทำท่าจะออกไปอีกครั้ง ทว่าจับพลันก็มีเสียงหนึ่งร้องขาของเขาไว้

“เดียว”

เป็นเสียงของนายใหญ่แห่งจันทราจันทร์นี่ละ พอสามหันไปมอง ก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังนั่งเคาะนิ้วอยู่บนโต๊ะ นานทีเดียวกว่าที่เวหาจะปริปากออกมา

“ยี่สิบที”

ที่นั่งเงียบไปเป็นเพราะกำลังขังใจว่าคำสั่งของเขามันเหมาะสมกับทาสคนนั้นแล้วหรือ...

ไม่เรียวยังไม่กล้าให้เอาฟาดหลังเพราะกลัวอีกฝ่ายจะบาดเจ็บหนัก
สั่งให้ฟาดกันแล้ว แต่ก็ยังกังวลอยู่ว่าสามลิปที่จะรุนแรงไป ลดเหลือยี่ลิป
ที่แล้ว มันก็...ยังไม่แน่ใจสักเท่าไร

“ยี่ลิปทีนะครับ?”

เห็นเวหาไม่พูดอะไร ฆามก็เป็นฝ่ายยิ้มมา นายใหญ่พยักหน้าน้อยๆ
แต่พอคนสนิทจะเดินออกจากห้องไป เขาก็ร้องเรียกอีกครั้ง

“ฆาม”

“ครับ?”

“ลิปที”

“...”

“ลดเหลือแค่ลิปทีพอ”

“...”

“ฉันคิดว่าเกินกว่านี้ เด็กนั้นไม่น่าจะไหว”

ให้เหตุผลทั้งที่ฆามไม่ได้ปริปากถามสักคำ แต่ฆามก็ไม่คิดจะถาม
ด้วย พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายคงจะคิดเหมือนกับเขา

สภาพร่างกายอย่างนั้น ถูกไม่เรียวฟาดกันโดยฝีมือของหัวหน้าทาส
สักทีหนึ่งก็สะดุ้งแล้ว ให้โดนฟาดถึงสามลิปที มีหวังคงได้นอนหยอดน้ำ
ข้าวต้ม

“คุณเวหาไม่เปลี่ยนใจแล้วนะครับ?”

เวหาไม่พูด โบกมือไล่ให้ออกไปเป็นคำตอบ ฆามค่อมตัวลงเล็กน้อย
ก่อนผละออกจากห้องไป ทิ้งให้เจ้านายของตนนั่งขบคิดตามลำพัง

ลิปทีอย่างนั้นหรือ

หรือ...บางทีการลงโทษด้วยความรุนแรงมันอาจจะไม่ใช่คำตอบ แต่
ถ้าไม่ลงโทษ แล้วจะให้เขาทำอย่างไรละ ละเว้นโทษให้ทาสคนหนึ่ง มีหวัง
เสียระเบียบกันทั้งสังกัด

เวหาปิดเปลือกตาลง เอนกายพิงพนักพร้อมกับยกนิ้วชี้ขึ้นคลึงขมับ
ไปมาเพื่อไล่ความฟุ้งซ่าน อันที่จริงการลงโทษอย่างนี้กับทาสในสังกัดก็เป็น
เรื่องปกติ แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้คิดมากมายกับการลงโทษทาสที่ไม่อยู่ใน

กฎระเบียบเพียงคนเดียวเสียเหลือเกิน เขาพยายามสงบจิตสงบใจ แต่ก็ฟุ้งซ่านไม่เลิกรา จนสุดท้ายต้องลุกขึ้นไปยืนมองทิวทัศน์นอกหน้าต่างเพื่อลดความกังวลในใจลง

ทว่า...ในระหว่างที่ทอดสายตามองออกไป ทางด้านล่างของคฤหาสน์มีความโกลาหลน้อยๆเกิดขึ้น จากทางเรื่อนนอนของพวกทาสชั้นใน ร่างผ่ายผอมของเด็กหนุ่มถูกจุกกระชากลากถูออกมาจากที่นั่น มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นทวิซ ขณะที่ชายในชุดสูทหลายคนยืนกำกับอยู่ พวกนั้นเป็นพวกของธาม เขารู้ และรอบๆข้างที่เกาะกุมทวิซอยู่ก็คือพวกหัวหน้าทาส

เขายืนมองนิ่งๆ คำนวณหรือจากกระเป่าเสื้อสูทขึ้นมาจูดสูบ หากแต่ปลายลิ้นไม่สามารถสัมผัสผัสรมินต์ของโปรดได้เลยแม้แต่น้อย ได้แต่ปล่อยให้ความรู้ถูกเผาไหม้ไปเกือบครึ่งมวน

เขาไม่มีสมาธิจะสนใจสิ่งใดแล้ว นอกจากภาพเบื้องหน้า ก่อนจะต้องหัวคิ้วกระตุกเมื่อเห็นหัวหน้าทาสคว้าเอาไม้เรียวยาวเท่าท่อนแขนออกมา ทวิซถูกจับพาดกับม้าไม้ มือทั้งสองข้างถูกมัดติดกัน เตรียมตัวรับการลงโทษตามคำสั่งของเขา

ขณะที่หัวหน้าทาสเงื้อมมือขึ้นนั่นเอง เขาก็รีบหันหันกลับมาที่โต๊ะทำงาน คำนวณหรือคัพที่ขึ้นมาพร้อมจดหมายเลขสำคัญลงไป รอไม่นานนักก็มีเสียงตอบรับ เท่านั้นเขาก็รอกเสียงลงไปอย่างรวดเร็ว

“ให้เด็กนั้นไปวิ่งรอบสนามล็กสามรอบแทน”

ไม่รอให้ปลายสายที่กำลังงูงงอยู่ได้พูดอะไร เวทาก็วางสายไปแล้ว พลันก้าวกลับไปยืนที่จุดเดิม ทอดมองภาพของทวิซที่ถูกปลดพันธนาการที่ข้อมือออก ร่างที่ถูกจับพาดอยู่บนม้าไม้ ตอนนั้นถูกจับให้ยืนเหยียดตรงแล้ว ก่อนที่ธามจะเข้าไปพูดอะไรบางอย่างด้วย หลังจากนั้นไม่นานเด็กหนุ่มก็ออกวิ่งรอบสนามหน้าคฤหาสน์ด้วย...ความงูงง

แน่ละว่าไม่ใช่แค่เด็กหนุ่มหรือที่งูงง ทุกชีวิตที่อยู่บริเวณนั้นล้วนงูงงกับคำสั่งของคุณท่านทั้งสิ้น ขณะที่เวหาไม่ยี่หระกับสิ่งใด ได้แต่ยกบุนหรีในมือที่แทบจะเหลือเพียงก้นกรองขึ้นสูบ

คราวนี้ละ...เขาสัมผัสรสชาติของมินต์อย่างที่เคยเป็นได้แล้ว